

MÓRY A BENC proti Slovenskej republike
rozsudok z 22. januára 2019

Prípado vznikol na základe sťažností č. 3912/15 a 7675/15, ktoré podali proti Slovenskej republike 14. januára 2015 a 3. februára 2015 dvaja slovenskí štátni občania, pán Marek Móry a pán Matúš Benc. Sťažovatelia boli rozhodnutím sudcu okresného súdu vzatí do väzby a ich sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby boli krajským súdom zamietnuté. Sťažovatelia následne podali ústavnú sťažnosť. Ústavný súd nálezom rozhodol, že ich práva podľa článku 5 ods. 1 a 4 Dohovoru boli rozhodnutím krajského súdu porušené, zrušil príslušnú časť tohto rozhodnutia a priznal každému zo sťažovateľov primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 000 EUR a náhradu trov konania. Všeobecným súdom vytkol, že síce odkázali na skutočnosti uvedené v spise, ktoré údajne odôvodňovali väzbu sťažovateľov, avšak ich nijako bližšie nešpecifikovali. Krajský súd sa navyše nevysporiadal s niektorými kľúčovými argumentmi sťažovateľov. Ústavný súd preto dospel k záveru, že väzba sťažovateľov v prípravnom konaní bola založená na svojvoľnom rozhodnutí bez riadneho a dostatočného odôvodnenia. Medzičasom boli sťažovatelia z väzby prepustení. S odvolaním sa na závery ústavného súdu a argumentujúc, že im nebola v tomto ohľade priznaná dostatočná náhrada, sa sťažovatelia pred Súdom sťažovali, že ich väzba bola svojvoľná. Súdo ich sťažnosť preskúmal podľa článku 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru.

Súdo rozsudkom z 22. januára 2019 rozhodol o spojení oboch sťažností vzhľadom na ich spoločné skutkové a právne pozadie. S poukazom na rozsudky *Horváth proti Slovenskej republike* a *Šablíj proti Slovenskej republike* zamietol námietku vlády, že sťažovatelia sa na základe nálezú ústavného súdu mohli domôcť ďalšieho odškodnenia na základe zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ďalej vláda namietala, že vzhľadom na nález ústavného súdu a priznané odškodnenie sťažovatelia stratili postavenie „obetí“ porušenia Dohovoru v zmysle článku 34 Dohovoru. Súdo túto námietku spojil s podstatou sťažností a sťažnosti vyhlásil za prijateľné.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súdo zopakoval, že pokiaľ ide o otázku „zákonnosti“ väzby, článok 5 ods. 1 Dohovoru vyžaduje nielen dodržanie vnútroštátneho práva, ale aj to, aby akékoľvek pozbavenie slobody bolo uskutočnené v súlade s účelom ochrany jednotlivca pred svojvoľou. S poukazom na nález ústavného súdu preto konštatoval, že väzba sťažovateľov nebola v súlade s požiadavkami článku 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru. Keďže ústavný súd uznal toto porušenie práva sťažovateľov, Súdo posudzoval otázku, či náhradu, ktorá im bola priznaná, možno považovať za primeranú a dostatočnú. Dospel k záveru, že finančné odškodnenie priznané ústavným súdom, aj keď nie zanedbateľné, nebolo dostatočné na to, aby za daných okolností poskytlo sťažovateľom primeranú nápravu. Sťažovateľov preto naďalej považoval za obeť v zmysle článku 34 Dohovoru a konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 5 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovatelia požadovali pre každého z nich 3 000 EUR z titulu majetkovej škody za právne služby spojené s ich zastupovaním v prípravnom konaní a 4 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Súdo priznal sťažovateľom nárok z titulu nemajetkovej ujmy v plnom rozsahu, teda vo výške 4 000 EUR pre každého z nich. Nárok z titulu majetkovej škody nepriznal z odôvodnením, že sťažovateľmi uplatnený nárok sa týkal nákladov na právne zastúpenie, preto ho posudzoval ako nárok z titulu nákladov a výdavkov. Zamietol ho však z dôvodu, že neobsahoval žiadne podrobnosti, ktoré by preukazovali, že predmetné právne služby boli poskytnuté na účel zabránenia zistenému porušeniu alebo jeho napravenia.

KOŠŤÁL A ĎALŠÍ proti Slovenskej republike

rozsudok z 5. marca 2019

Prípado vznikol na základe sťažností č. 2294/17 a 48691/17, ktoré podali proti Slovenskej republike 28. decembra 2016 a 29. júna 2017 štyridsiati siedmi sťažovatelia. Sťažovatelia boli vlastníci bytových domov, v ktorých sa nachádzajú byty, na ktoré sa vzťahoval systém regulovaného nájomného. Sťažovali sa na porušenie ich majetkových práv, zaručených článkom 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru, v dôsledku aplikácie právnych predpisov upravujúcich reguláciu nájomného na ich majetok. V sťažnostiach tvrdili, že uvedená regulácia vytvára neprímerané obmedzenia ich majetkových práv, núti ich uspokojovať bytové potreby iných osôb, a najmä, že nájomné, ktoré sú oprávnení v súlade s platnými právnymi predpismi požadovať, je neprímerane nízke v porovnaní s trhovým nájomným. Namietali, že zásah do ich práva na pokojné užívanie majetku na nich uvalil neprímerané bremeno, pre ktoré neexistovalo žiadne opodstatnenie. Ďalej tvrdili, že sú v rozpore s článkom 14 Dohovoru diskriminovaní v porovnaní s vlastníkmi domov a bytov, na ktoré sa systém regulovaného nájomného nevzťahuje.

Súd rozsudkom z 5. marca 2019 rozhodol o spojení oboch sťažností vzhľadom na ich spoločné skutkové a právne pozadie. Súd akceptoval námietku vlády a z procesných dôvodov odmietol sťažnosti v rozsahu, v akom sa týkali piatich bytov na Šancovej ulici č. 102 a Grösslingovej ulici č. 21 v Bratislave. Okrem toho jeden zo sťažovateľov v odpovedi na námietku vlády zúžil rozsah svojej sťažnosti a niektoré byty z nej vylúčil. Vo zvyšku Súd vyhlásil sťažnosti za prijateľné.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd odkázal na svoje závery uvedené v rozsudku *Bittó a ďalší proti Slovenskej republike* z 28. januára 2014. V ňom už posúdil slovenský systém regulácie nájomného ako kontrolu užívania majetku, ktorá má právny základ v príslušných právnych predpisoch a uznal, že systém regulácie nájomného je „v súlade so všeobecným záujmom“. Pri posudzovaní primeranosti tohto opatrenia však konštatoval, že regulované nájomné je podstatne nižšie ako trhové nájomné za porovnateľné byty, na ktoré sa regulácia nevzťahuje a dospel k záveru, že neboli zohľadnené záujmy sťažovateľov vrátane ich práva na dosahovanie výnosov z majetku. Podľa názoru Súdu, štátne orgány nedodrжали spravodlivú rovnováhu medzi všeobecným záujmom spoločnosti a ochranou majetkových práv sťažovateľov, v dôsledku čoho **došlo k porušeniu článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru**, zaručujúceho právo na pokojné užívanie majetku. Súd ďalej rozhodol, že prípady nevyvolávajú samostatnú otázku z hľadiska článku 14 Dohovoru (zákaz diskriminácie).

Sťažovatelia požadovali celkovo ako náhradu majetkovej škody 26 368 287,52 EUR, ako náhradu nemajetkovej ujmy 50 000 EUR pre každého z nich a ako náhradu nákladov a výdavkov 408 935,06 EUR. Súd priznal sťažovateľom celkovo 2 673 500 EUR z titulu majetkovej škody aj nemajetkovej ujmy a 111 030 EUR z titulu nákladov a výdavkov. Zvyšok nárokov Súd zamietol.

LISPUCHOVÁ A LISPUCH proti Slovenskej republike

rozsudok z 15. októbra 2019

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 21998/14, ktorú podali proti Slovenskej republike 14. februára 2014 dvaja slovenskí štátni občania, pani Alena Lispuchová a pán Peter Lispuch. Sťažovatelia namietali, že zrušenie právoplatného rozsudku vydaného v ich prospech

na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom bolo v rozpore s princípmi právnej istoty a rovnosti zbraní a porušilo ich práva na spravodlivé súdne konanie zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru.

Skutkové okolnosti prípadu možno zhrnúť nasledovne. Sťažovatelia podali určovaciu žalobu, ktorej cieľom bolo získať deklaratórne rozhodnutie o neplatnosti nepomenovanej zmluvy, ktorá sa týkala vysporiadania akcionárskych práv. Konanie bolo právoplatne ukončené v prospech sťažovateľov s tým, že zmluva bola neplatná. Protistrana podala podnet generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania. V apríli 2012 generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie, v ktorom uviedol, že akékoľvek námietky mali byť vznesené a preskúmané v rámci osobitného konania. Vo februári 2013 najvyšší súd vyhovel mimoriadnemu dovolaniu, zrušil relevantnú časť napadnutých rozsudkov a vrátil vec súdu prvého stupňa na opätovné rozhodnutie vo veci. V júni 2013 sťažovatelia napadli uznesenie najvyššieho súdu prostredníctvom ústavnej sťažnosti. Tvrdili, že ich právo na spravodlivé konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru bolo porušené z dôvodu, že zrušenie právoplatného a záväzného rozsudku v ich prospech bolo svojvoľné a v rozpore s princípmi právnej istoty a rovnosti zbraní. V septembri 2013 ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Rozsiahlo citujúc z odôvodnenia najvyššieho súdu, nezistil žiadnu svojvoľnosť, ktorá by vyvolávala otázky ústavnej významnosti.

Súd rozsudkom z 15. októbra 2019 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd nezistil žiadny podstatný rozdiel medzi predmetným prípadom a prípadmi *DRAFT-OVA proti Slovenskej republike, PSMA, spol. s r. o. proti Slovenskej republike* a *COMPCAR, s. r. o. proti Slovenskej republike*. Zopakoval, že zásah štátneho orgánu v prospech jednej strany v súkromnoprávnom spore principiálne vyvoláva otázky podľa Dohovoru. V predmetnom prípade jednoznačne jedným z účinkov zásahu generálneho prokurátora a najvyššieho súdu do konania bol ďalší vývoj prípadu v prospech protistrany. V danom prípade bolo dôležité, že išlo o súkromnoprávny spor, že protistrana bola zastúpená právnym zástupcom počas celého konania, a že neexistuje žiadny náznak, že by argumenty generálneho prokurátora a najvyššieho súdu nemohli byť predložené samotnou protistranou už na nižších stupňoch konania. Súd preto konštatoval, že zrušenie právoplatného a záväzného rozsudku v prospech sťažovateľov v posudzovanom prípade bolo nezlučiteľné s princípmi právnej istoty a rovnosti zbraní a teda **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**.

Sťažovatelia požadovali 100 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Ďalej požadovali 17 309,10 EUR ako náhradu trov konania pred najvyšším súdom a ústavným súdom. Súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a nemajetkovou ujmovou, ako ju formulovali sťažovatelia, preto ich nárok z titulu nemajetkovej ujmy zamietol. Z titulu náhrady trov Súd priznal 331,12 EUR za konanie pred ústavným súdom a zvyšok nárokov zamietol.

ADAMČO proti Slovenskej republike rozsudok z 12. novembra 2019

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 45084/14, ktorú podal proti Slovenskej republike 11. júna 2014 slovenský štátny občan Branislav Adamčo. Sťažovateľ bol obžalovaný z vraždy spolupáchateľstvom na základe podozrenia, že po dohode organizovanej skupiny o usmrtení obete priviezol strelca k obeti a potom ho odviezol. Obžaloba bola

prejednávanej trikrát Krajským súdom v Banskej Bystrici ako prvostupňovým súdom a Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom odvolacím. Sťažovateľ bol v novembri 2003 a v júni 2005 opakovane oslobodený, avšak oba rozsudky boli po odvolaniach podaných prokurátorom zrušené. Na ďalšom pojednávaní v marci 2007 sa jeden zo svedkov priznal, že bol vodičom a označil sťažovateľa za strelca. Následne prokuratúra preklasifikovala skutok, z ktorého bol sťažovateľ obžalovaný, na trestný čin vraždy s priťažujúcimi okolnosťami. V júni 2007 krajský súd uznal sťažovateľa za vinného a odsúdil ho na trest odňatia slobody v trvaní dvadsaťštyri rokov. V novembri 2008 najvyšší súd potvrdil odsudzujúci rozsudok vo výroku o vine, ale znížil trest na trest odňatia slobody v trvaní pätnásť rokov. V júni 2011 najvyšší súd odmietol sťažovateľovo dovolanie s množstvom námietok, týkajúcich sa okrem iného nesprávneho zloženia senátu rozhodujúceho v jeho veci na prvom aj druhom stupni a nedoručenia mu vyjadrení prokurátora k jeho odvolaniu aj k jeho dovolaniu, pre neprípustnosť. Sťažovateľ neuspel ani so sťažnosťou na ústavnom súde. Pokiaľ ide o dotknutého svedka, na základe jeho priznania v priebehu trestného konania proti sťažovateľovi bol tiež obvinený z vraždy ako sťažovateľov komplic. V máji 2010 prokurátor zastavil trestné stíhanie proti nemu z dôvodu, že sa významnou mierou podieľal na objasnení zločinu spáchaného organizovanou skupinou, zistení a usvedčení jeho páchatel'ov a záujem spoločnosti na objasnení takéhoto zločinu prevyšuje záujem na jeho trestnom stíhaní. Na Súd sťažovateľ predložil sťažnosť opierajúcu sa o článok 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Dohovoru a tvrdil, že mu v dôsledku častých a nejasných zmien v zložení senátov rozhodujúcich v jeho veci na prvom stupni (najmenej osem zmien) a na odvolacom stupni (najmenej päť zmien) bolo odopreté právo na pojednanie veci súdom zriadeným na základe zákona. Ďalej sa sťažoval, že mu neboli doručené vyjadrenia prokurátora k jeho odvolaniu a k jeho dovolaniu, v dôsledku čoho bol zbavený možnosti reagovať na ne. Napokon namietal, že trestné konanie proti nemu bolo nespravodlivé, pretože jeho odsúdenie sa v rozhodujúcej miere zakladalo na dôkazoch od svedka, ktorý ako spoluobvinený v tej istej trestnej veci uzavrel dohodu s prokurátorom a ktorý teda mal očividný motív svedčiť podľa tejto dohody namiesto toho, aby vypovedal pravdivo.

Súd v rozsudku z 12. novembra 2019 akceptoval argumentáciu vlády, že sťažnosť na porušenie práv v dôsledku zmien v zložení senátov konajúcich súdov je neprijateľná, pretože sťažovateľ mal tieto výhrady uviesť v priebehu trestného konania v odvolaní proti odsudzujúcemu rozsudku a v ústavnej sťažnosti. Súd príslušnú časť sťažnosti odmietol pre nevyčerpanie vnútroštátnych prostriedkov nápravy a vo zvyšku sťažnosť vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd v súvislosti s namietaným nedoručením vyjadrení prokurátora sťažovateľovi poukázal na to, že vo vyjadrení z augusta 2008 k sťažovateľovmu odvolaniu sa prokurátor vyjadroval k rôznym právnym aspektom a k dôkazom vo veci a vo vyjadrení z marca 2010 k sťažovateľovmu dovolaniu sa prokurátor v krátkosti vyjadril ku všetkým dôvodom sťažovateľovho dovolania a odvolal sa na svoje vyjadrenie z augusta 2008. Súd bol toho názoru, že nezaslaním dotknutých vyjadrení prokurátora sťažovateľovi bolo popreté sťažovateľovo právo na spravodlivé konanie. Pokiaľ ide o usvedčujúcu výpoveď svedka, Súd poukázal na to, že ostatné dôkazy boli nepriame, mali dôkazný význam iba pri ich posúdení s priamym dôkazom v podobe dotknutej svedeckej výpovede a k rozhodujúcemu zvratu v prípade došlo práve v dôsledku zmeny výpovede tohto svedka. Preto podľa Súdu išlo o rozhodujúci dôkaz proti sťažovateľovi. Ďalej poukázal na to, že sťažovateľovým tvrdením o nedôveryhodnosti výpovede pre výhody, ktoré tento svedok získal, sa osobitne zaoberal iba odvolací súd, ktorý ho posúdil len z hľadiska výhod získaných v trestnom konaní proti sťažovateľovi, avšak nezaoberal sa prípadnými výhodami získanými týmto svedkom v inom

trestnom konaní, v ktorom vystupoval ako obvinený z vraždy. Týmito aspektmi sa nezaoberali ani dovolací súd, ani ústavný súd. Podľa Súdu sa konajúce súdy nevenovali ani skutočnosti, že tento usvedčujúci dôkaz pochádza od osoby, ktorá bola sama zapletená v danom trestnom čine. Výhoda, ktorú pritom táto osoba získala v danom trestnom konaní, nepredstavovala iba zníženie trestu alebo finančnej sankcie, ale predstavovala praktickú beztrestnosť za trestný čin vraždy. Súd tiež podotkol, že všetky rozhodnutia týkajúce sa trestného stíhania tejto osoby boli prijaté prokuratúrou bez akejkoľvek súdnej kontroly. Podľa názoru Súdu, použitie výpovede tohto svedka v trestnom konaní proti sťažovateľovi, vzhľadom na význam tohto dôkazu, nebolo za osobitných okolností prípadu sprevádzané primeranými zárukami na zabezpečenie celkovej spravodlivosti konania. Súd dospel k záveru, že konanie proti sťažovateľovi nespĺňalo požiadavku spravodlivosti a **došlo k porušeniu článku 6 Dohovoru**.

Sťažovateľ požadoval 2 187,64 eur z titulu majetkovej škody, 59 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a viac ako 37 000 eur ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd nárok na náhradu majetkovej škody zamietol. Ďalej konštatoval, že po jeho výroku podľa článku 6 Dohovoru vnútroštátne právo oprávňuje sťažovateľa podať návrh na obnovu trestného konania v jeho veci a má za to, že táto možnosť predstavuje najvhodnejšiu formu nápravy za okolností sťažovateľovho prípadu. Okrem toho priznal sťažovateľovi 5 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a 8 000 eur ako náhradu nákladov a výdavkov; zvyšok nárokov zamietol.

M. M. B. proti Slovenskej republike rozsudok z 26. novembra 2019

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 6318/17, ktorú podala proti Slovenskej republike 13. januára 2017 slovenská štátna občianka M. M. B. Sťažnosť sa týkala vyšetrovania podozrenia zo sexuálneho zneužívania maloletej sťažovateľky jej otcom. Prvé vyšetrovanie bolo začaté na základe trestného oznámenia podaného v decembri 2012 matkou sťažovateľky, ktorá mala v tom čase štyri roky. V rámci vyšetrovania bol vypracovaný znalecký posudok, podľa ktorého sa u sťažovateľky neprejavovali žiadne známky sexuálneho zneužívania a v máji 2013 bolo trestné stíhanie zastavené. V marci 2014 podala sťažovateľkina matka nové trestné oznámenie na sťažovateľkinho otca a začalo sa druhé vyšetrovanie. V rámci tohto vyšetrovania bolo vypracovaných viacero znaleckých posudkov a v apríli 2015 bolo proti sťažovateľkinmu otcovi vznesené obvinenie zo sexuálneho zneužívania. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach však zrušil uznesenie o vznesení obvinenia a nariadil vyšetrovateľom vypočuť znalkyne, ktoré vypracovali jeden z posudkov za účelom získania ich jednoznačného vyjadrenia. Po vypočutí znalkyň vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach v októbri 2015 zastavil trestné stíhanie z dôvodu, že skutok sa nestal. Vyšetrovateľ konštatoval, že napriek záverom znalkyň, podľa ktorých sťažovateľka vykazovala znaky sexuálne zneužívaného dieťaťa, vzhľadom na nedostatok akýchkoľvek ďalších dôkazov podporujúcich tieto závery nebolo možné preukázať, že ku skutku došlo, a to predovšetkým s ohľadom na ďalšie znalecké posudky obsahujúce posúdenie osobnosti sťažovateľky v tom duchu, že sťažovateľka si miešala realitu s imagináciou. Sťažovateľka sa so sťažnosťou na porušenie svojich práv rozhodnutím vyšetrovateľa obrátila na ústavný súd, ktorý jej sťažnosť odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť. V sťažnosti podanej na Súd sťažovateľka tvrdila, že orgány činné v trestnom konaní a ústavný súd nespĺnili svoj pozitívny záväzok chrániť jej fyzickú integritu a súkromný život a uskutočniť účinné vyšetrovanie tvrdení o sexuálnom zneužívaní. Argumentovala, že vnútroštátne orgány zastavili trestné stíhanie so záverom, že skutok, pre ktorý sa viedlo, sa nestal, aj napriek tomu,

že bolo potvrdené, že bola sexuálne zneužívaná a tvrdila, že rozhodnutie z októbra 2015 bolo svojvoľné a nedostatočne odôvodnené.

Súd v rozsudku z 26. novembra 2019 konštatoval, že námietky uvedené v sťažnosti môžu vyvolať otázky z hľadiska článkov 3 a 8 Dohovoru, zakotvujúcich zákaz zlého zaobchádzania a právo na rešpektovanie súkromného života, podľa ktorých bola sťažnosť vláde oznámená, avšak rozhodol sa posúdiť sťažnosť iba podľa článku 8 Dohovoru.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd s poukazom na to, že vyšetrowanie bolo začaté bezodkladne po podaní trestných oznámení konštatoval, že v tomto prípade nevytvárajú otázky ohľadom rýchlosti vyšetrowania. Pokiaľ ide o účinnosť vyšetrowania, Súd zdôraznil, že vo veci podozrenia zo sexuálneho zneužívania maloletej sťažovateľky bolo na vnútroštátnej úrovni vypracovaných viacero znaleckých posudkov, ktorých závery si navzájom odporovali. Za tejto situácie sa vyšetrowateľ obrátil na Výskumný ústav detskej psychológie a patopsychológie dieťaťa, ktorého znalkyne vyšetrili sťažovateľku. Podľa ich posudku bolo vysoko pravdepodobné, že dieťa malo skúsenosť so sexuálnym zneužívaním. Súd zdôraznil, že aj keď ku výpovedi maloletého dieťaťa je potrebné pristupovať s najväčšou obozretnosťou, žiadny z vypracovaných znaleckých posudkov nekonštatoval, že by sťažovateľka mala sklony ku klamstvu. Uznal, že vnútroštátne orgány stáli pred ťažkou úlohou a konštatoval, že nepodceňuje snahu vyvinutú zo strany vyšetrowateľa a zainteresovaných prokurátorov v tomto prípade. Podľa jeho názoru tu vyvstala skôr otázka hodnotenia dôkazov a prijatia odôvodneného a presvedčivého rozhodnutia, než otázka ich zadovažovania. V tomto ohľade mal Súd výhrady voči tomu, akú váhu prikladal vyšetrowateľ viacerým záverom posudku ústavu, vypracovaného s cieľom vyriešiť rozpory v predchádzajúcich posudkoch, ako aj voči tomu, že závery znalkyne ohľadom osobnosti otca neboli bližšie objasnené. Kritike podrobil aj rozhodnutie o zastavení trestného stíhania, ktoré podľa neho neobsahovalo podrobné a presvedčivé odôvodnenie. Súd na základe uvedených úvah dospel k záveru, že spôsob, akým boli v tomto prípade implementované mechanizmy trestného práva, nespĺňal pozitívne povinnosti štátu. Súd šiestimi hlasmi k jednému dospel k záveru, že **došlo k porušeniu článku 8 Dohovoru.**

Sťažovateľka požadovala 25 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a 2 991 eur ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd priznal sťažovateľke 10 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a požadovanú sumu ako náhradu nákladov a výdavkov.